

De hofnar van de republiek

Coluche 1944 1986

Tchao Pantin
(Coluche) –
Foto DOCIP

Op 19 juni 1986 overleed Coluche ten gevolge van een motorongeval.

Coluche: nietsnut en presidentskandidaat, hofnar en razend populair. Een requiem door Marianne Van Kerkhoven.

Op 19 juni 1986 reed Michel Colucci, beter bekend als Coluche, nabij Grasse (Frankrijk) in volle vaart met zijn Honda 1100 te pletter. Met Coluche verdwijnt de man die aan het oeroude beroep van hofnar zijn meest authentieke actualisering wist te geven. "Il n'y a plus un seul chef d'état qui serait assez costaud pour avoir un bouffon", verklaarde Coluche ooit in een interview en zijn intelligentie en doorzicht in het politieke spel bleken inderdaad vaak sterker dan die van menig politicus die hij bekritiseerde.

Michel Colucci (1944 – 1986): acteur, music-hallartiest, auteur van sketches en scenario's, groot komisch talent met een waanzinnige energie, anarchist van het zuiverste gehalte, nietsontziend ontmaskeraar van hypocrisie en leugen, dé publieke flap-uit van Frankrijk die zijn verbaal geweld, in het leven en via de media, botvierde in een meer-

dan-schunnige, in een obscene-sensuele woordenschat.

Hoewel exponent van de 68-generatie, bracht Coluche de woelige meidagen, paradoxaal genoeg, niet in de Parijse straten door, maar in het mee door hem opgerichte café-theater *Café de la Gare*, waar ook acteurs als Patrick Dewaere, Miou-Miou en Gerard Depardieu op de planken stonden. De scène bleek op dat moment belangrijker dan de straat. Coluche mikte eerst op een music-hallcarrière en stapte daarna over naar de film: zijn grootste succes behaalde hij hier met – nog een paradox – een meer dramatische rol, nl. in *Tchao Pantin* van Claude Berri; hij draaide met De Funès (*L'aile ou la cuisse*) en Depardieu (*Inspecteur la Bavure*); acteerde bij Bernard Blier (*La femme de mon pote*) en had zelfs filmplannen met Godard. Dit project werd spijtig genoeg nooit gerealiseerd; het scena-

rio was nochtans veelbelovend: "In het jaar '80 komen in Frankrijk de socialisten aan de macht; ze worden aan de dijk gezet door de vrouwen die het bewind overnemen; dit bewind van de vrouwen wordt op zijn beurt omvergoorpen door de kinderen die daarna weer door de dieren de laan worden uitgestuurd; doorheen dit vreemde politieke landschap loopt een journalist-reporter, Coluche, die de revolutionaire periode bekomentarieert." Geen filmrol zou Coluche beter gepast hebben dan deze.

Maar met nog veel meer overtuigingskracht wellicht, heeft Coluche diezelfde rol in de dagelijkse werkelijkheid gespeeld: zijn medium was het directe van de politiek, het publieke van de actualiteit; zijn tempo was dat van de nieuwsberichten; zijn werkinstrument geen blocnotes-met-pen maar een kleine bandopnemer waarop hij alle inval-